

Arrest

nr. 128 881 van 8 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 mei 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De onontvankelijk verklaarde aanvraag in toepassing van artikel 9bis luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli. 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter opdat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kunnen betrokkenen zich er dus niet langer op beroepen.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft, dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980. Verder beweren betrokkenen dat het werkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minstens een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat het werkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit hun land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkenen wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Het is echter aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 1107.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De overige elementen (betrokkene verblijven sinds 2003 in België, spreken zeer goed Nederlands, hebben een grote vrienden- en kennissenkring, hebben zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt, hebben een blanco strafregister, zijn werkwillig, hebben reeds gewerkt, leggen getuigenverklaringen voor en hun kind gaat naar school) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een enig middel aan tegen de weigeringsbeslissing:

“Eerste middel: schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 13.09.2010 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is: Redenen: (...). Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd. Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag ontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben een regularisatieaanvraag ingediend op 13.09.2010 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd. Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in hun discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruismunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block: (...). Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele

wijze rekening gehouden met de instructie. In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009. Wat waren de onmiddellijke gevolgen? De ingediende aanvragen worden niet onwettig. Alleen de instructie (gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken) is vernietigd. Het artikel 9bis van de Verblijfswet blijft ongewijzigd. De DVZ moet de ingediende aanvragen nog steeds beoordelen, volgens de (nieuwe) richtlijnen van de bevoegde minister en staatssecretaris. Zij behouden immers hun discretionaire bevoegdheid over de criteria ten gronde. Wathelet en DVZ: de criteria en de termijn blijven gelden. Er is al een nieuwe richtlijn. Bevoegd staatssecretaris M. Wathelet deelde op 11 december 2009 mee (en DVZ bevestigt): (...) Dit werd gepubliceerd op de website www.kruispuntmi.be. Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt. Dat de beslissing dan ook volledig onterecht werd genomen en deze in feite en rechte niet aanvaardbaar is! Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden. Dit betekent dat zij in aanmerking komt voor regularisatie op basis van 2.8A en op basis van het feit dat ze een schoolgaand kind hebben. Annemie Turtelboom, vorig minister van Migratie en Asiel, gaf op 26.03.2009 instructie aan DVZ over de regularisatie van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Zij voerde een nieuw regularisatiecriterium in voor families met schoolgaande kinderen sinds 2007. Dit criterium werd eveneens bevestigd in de instructie van 19.07.2009. Verzoekers en hun kinderen voldoen dan ook aan de voorwaarden:

- > Een ononderbroken verblijf van minstens 5 jaar. Verzoekers verblijven sinds 2003 ononderbroken op het Belgische grondgebied. Dit is dus al zeker een ononderbroken verblijf van 9 jaar.
- > De schoolgaande kinderen lopen (minstens) sinds 01.09.2007 school in België, in kleuter, lager, secundair of hoger onderwijs.

Verzoekers hebben een kind die school loopt in het kleuteronderwijs en een kind die school loopt in het lager onderwijs. Zij en hun kinderen komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaand kinderen. Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht! DVZ heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder rekening te houden met de aangehaalde feiten. Verzoekers komen in aanmerking voor regularisatie op basis van de schoolgaande kinderen, hun aanvraag diende dan ook in de gegrondheid behandeld te worden. Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de materiële motiveringsplicht schendt. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden). De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit. Uit de bestreden beslissing kunnen op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Het is niet afdoende deze motivering te geven om te stellen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor regularisatie omdat er geen buitengewone omstandigheden zijn. Het feit dat zij schoolgaande kinderen hebben, waarvan één schoolplichtig is, is al een buitengewone omstandigheid. Immers, zij kunnen toch niet zomaar hun kinderen van school halen om terug te keren naar Kosovo om aldaar een aanvraag in te dienen. Bovendien zijn de kinderen beiden in België geboren. Zij gaan hier naar school en kennen niets anders dan de Nederlandse taal en de Belgische cultuur. De kinderen hebben recht op onderwijs! Zij spreken enkel Nederlands en kunnen ook enkel Nederlands schrijven. Hier wordt gewoon met de toekomst van de kinderen gespeeld. Het oudste kind is , 9 jaar. Hoe moet zij terugkeren naar land waar zij niets kent? Hoe moet zij in de enige taal dat zij kent, het Nederlands, in Kosovo naar school gaan? Hier is er niet aan gedacht bij het nemen van de beslissing. Hoewel de minister/staatssecretaris de discretionaire bevoegdheid heeft om trapsgewijs de criteria toe te passen, is dit hier niet gebeurd. Ook in het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind garandeert het recht op onderwijs. Artikel 28 Onderwijs (...). Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen (...). DVZ heeft dus hiermee geen rekening gehouden en gemakshalve de aanvraag onontvankelijk verklaard om deze elementen in de gegrondheid niet te behandelen. De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...). Dat DVZ zelf vaststelt dat zij ondertussen :

- hier meer dan 9 jaar ononderbroken verblijven
- de Nederlandse taal beheersen
- geïntegreerd zijn
- werkbereid zijn

- schoolgaand kind hebben

Dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard zonder rekening te houden met al deze elementen. Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zomaar kunnen afwijzen zonder grondig onderzoek! Dit is kennelijk onredelijk en niet zorgvuldig. Indien de staatssecretaris of hun gemachtigde van mening was dat het dossier niet duidelijk is, als dvz twijfelde aan de lokale verankering van mijnheer dan diende hij te verschijnen voor de commissie voor advies. In individuele gevallen waarin de DVZ niet meteen kunnen beslissen, kunnen de bevoegde minister (staatssecretaris) eerst een advies vragen aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (art. 32 Verblijfswet en KB van 28 juli 1981). Er zijn nieuwe leden van deze Commissie (CAV) benoemd door het K.B. van 4/2/2010. De CAV bestaat uit een magistraat, een advocaat en een vertegenwoordiger van een organisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken verzorgt het secretariaat van de CAV maar neemt niet deel aan hun beraadslagingen. De vreemdeling (regularisatie-aanvrager) kunnen uit de lijst van benoemde organisaties kiezen welke organisatie in zijn dossier moet zetelen in de CAV; hij kunnen ook kiezen of de hoorzitting in het Nederlands of in het Frans gebeurt; en hij kunnen zijn eigen advocaat (en tolk) meenemen naar de zitting. De aanvrager wordt dan persoonlijk opgeroepen voor een hoorzitting waarbij de CAV bestaat uit drie leden: een benoemde magistraat, een benoemde advocaat, en de gekozen benoemde organisatie. De CAV geeft een gemotiveerd advies over de regularisatie-aanvraag maar uiteindelijk beslist de bevoegde minister (staatssecretaris). Dat dvz bij het nemen van hun beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn. De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn. Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is. Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert. Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoekers gaan in het middel uitgebreid in op de instructie van 19 juli 2009 en op het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, waarbij de instructie werd vernietigd.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet schendt, doordat geen toepassing werd gemaakt van de vernietigde instructie, merkt de Raad op dat verzoekers met hun kritiek voorbijgaan aan het feit dat het de gemachtigde niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt in dat het aan verzoekers is om aan te tonen dat zij in buitengewone omstandigheden verkeren. Verzoekers kunnen niet gevolgd worden in het betoog dat de vernietigde criteria verder dienen te worden toegepast zolang geen nieuwe criteria worden aangenomen, nu de instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekers zich beroepen met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 is vernietigd omdat deze instructie *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*.

Gezien de instructie net werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen verzoekers in het kader van onderhavige procedure niet rechtsgeldig aanvoeren dat het onredelijk of onzorgvuldig zou zijn dat de gemachtigde heeft onderzocht of hun aanvraag om machtiging tot verblijf beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf. De Raad kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de gemachtigde bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het loutere feit dat verzoekers menen dat zij wel voldoende elementen hebben aangehaald om geregulariseerd te worden, kan op zich niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Aangaande het beweerde langdurig verblijf en de integratie werd reeds afdoende gemotiveerd door de gemachtigde.

Het loutere feit dat verzoekers de mening zijn toegedaan dat de door hen aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden uitmaken, kan uiteraard niet volstaan om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden.

Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. De verwerende partij concludeerde niet op kennelijk onredelijke wijze dat *"De overige elementen (betrokkene verblijven sinds 2003 in België, spreken zeer goed Nederlands, hebben een grote vrienden- en kennissenkring, hebben zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt, hebben een blanco*

strafregister, zijn werkwillig, hebben reeds gewerkt, leggen getuigenverklaringen voor en hun kind gaat naar school) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980..." Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is.

In zoverre verzoekers betogen dat het schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS van 14 maart 2006, nr. 156.325, RvS van 4 juli 2002, nr. 108.862).

In zoverre verzoekers verwijzen naar de bepalingen van het Internationaal Verdrag van 20 november 1989 voor de Rechten van het Kind, laat de Raad gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekers zich er derhalve niet met gunstig gevolg kunnen op beroepen (zie ook RvS 31 oktober 2001, nr. 100.509). Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden onzegd. Dienvolgens kunnen verzoekers niet dienstig naar het Kinderrechtenverdrag verwijzen.

Verzoekers betogen dat de gemachtigde advies had moeten inwinnen bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Verzoekers kunnen niet gevolgd worden, gelet op de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt in het kader van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, terwijl geen enkele wettelijke bepaling zulke verplichting voorschrijft. In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zoals die ook blijken uit het administratief dossier.

Het middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten:

"Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie. Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden. Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen. Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ. Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven. In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten - enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is. Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden. Dat zelfs in de beslissing tot regularisatie wordt vermeld; Bij gevolg verzoek ik u door afgifte van het bijlage 13 van KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (BS 27 oktober 1981) zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving. Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld. Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van weigering tot regularisatie."

2.2.2. Verzoekers betogen dat het bevel om het grondgebied te verlaten onvoldoende gemotiveerd is omdat *"de regularisatie of tenminste de weigering ervan duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld."*

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, met als motief dat het regelmatig verblijf van verzoekers is verstreken. Dit blijkt ook uitdrukkelijk uit de motieven van dit bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Aan verzoekers vermag geheel terecht, conform de bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet een bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Bovendien blijkt uit de bespreking van het middel gericht tegen de weigeringsbeslissing dat dit middel niet gegrond is.

Verzoekers' hun verwijzing naar de arresten nr. 77128 en 77130 is ter zake niet relevant, aangezien die arresten betrekking hebben op de beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC